

DUCHOVNÍ POUČENÍ A ÚTĚCHA

«Kdo však prorokuje, mluví k lidem pro jejich duchovní poučení a útěchu»

(1 Korintským 14, 3)

Prostá katecheze čerpající ze zkušenosti Pravoslavné církve

ČTVRTLETNÍK ŽENSKÉHO PRAVOSLAVNÉHO MONASTÝRU SVATÝCH ANDĚLŮ

AFIDNAI ATTIKA ŘECKO

Číslo 8 • červen–srpen 2016

✠ OBSAH ✠

● **Text 1:** «Abychom osvobozeni byli Tebou od všeliké bídy!...»

O lásce Přesvaté Bohorodičky k lidem

● **Text 2:** «Ať se nikdo neoddává lenosti!»

«Je pokrmem těch, které Sám zrodil»

● **Text 3:** Ovčí kůže milosrdenství
Boží požehnání

● **Text 4:** V monastýru ctihodného Filothea

Prozíravá péče Přesvaté Bohorodičky

● **Text 5:** V Iverském monastýru
Jak si lze almužnou získat Boží požehnání

● **Text 6:** O herezi monofyzitů-severiánů

O zázraku Boží Matky, který se stal heretické Kosmiáně

● **Text 7:** Nezbytné předpoklady: půst a poklony

Přesvatá Bohorodička učí číst a psát

● **Text 8:** Sebeodsuzování – zkroušenost – duchovní pláč

O malých obětech z lásky ke Kristu

● **Text 9:** Jak nad námi získávají moc nečistí duchové

Ďábel a fazole

■ **«Abychom osvobozeni byli Tebou od všeliké bídy!...»**

O lásce Přesvaté Bohorodičky k lidem *

«Proč mě nemáš v úctě, mé dítě?...»

Stalo se to ve vesnici Piso Livadi na ostrově Paros, dva dny před svátkem Zesnutí Přesvaté Bohorodičky v roce 1931. Té noci se v zálivu mezi ostrovy Paros a Naxos plavily ve člunech tři skupiny rybářů a za svitu luceren lovily ryby.

Část rybářů tehdy zůstala v malém přístavu. Nalévalo se víno, rybáři se opili a z podnapilých úst se začala sypat hrubá a rouhavá slova. Nadávek neušetřili ani Přesvatou Bohorodici. Zřízenec a prodavač malého přístavu se je snažili krotit, ale marně.

Znenadání se nebe pokrylo mračny. Moře se začalo vzdouvat. Za půl hodiny se zvedla obrovská vlna, která jejich rybářské lodě stáhla na otevřené moře a pak s nimi mrštila zpět na břeh s takovou silou, že se rozpadly na kusy.

Poté se moře utišilo a do přístavu připlula loď z ostrova Naxos. Její kapitán strnul v údivu, když na břehu spatřil zbytky lodí.

«Jak se to mohlo stát?» ptal se nechápavě. «Vždyť jsme pluli po naprosto klidném moři!»

«Byl to zásah Bohorodičky,» vysvětlil jeden z rybářů, kterým patřily zničené čluny.

Většina s ním souhlasila. Dva nebo tři se však nepřestávali posmívat a přišli s jiným vysvětlením:

«Bylo to tornádo. Ještě že naše čluny nezvedlo do vzduchu!»

Jeden z nich, Grigoris Lakuras, k tomu drze dodal:

«Jakýpak zázrak! Copak se Boží Matka zajímá o nás, rybáře? Já bych jí něco řekl!...»

Po těch slovech se šel podívat, v jakém stavu je jeho člun. Zůstaly z něj jen třísky... Rozzuřený Grigoris na ně plivl, znovu vynadal Boží Matce a odešel se domů vyspat.

Jen co ulehl, zjevila se mu samotná Matka Boží – nevěděl, zda je to sen, nebo je ještě vzhůru – a zeptala se ho:

«Proč mě nemáš v úctě, mé dítě?»

«Co mi to tu povídáš,» odpověděl hněvivě. «Vůbec tě neznám. A kdy jsem ti nevzdal úctu?»

«Opravdu mě neznáš? Proč mi tedy neustále nadáváš?»

Jakmile ta slova uslyšel, vyskočil z postele, snažil se křičet a utíkat, ale nemohl – jakoby jeho nohy zapadly až po kolena do písku. Pokřižoval se, a vtom znovu jasně spatřil Přečistou Pannu, která mu pravila:

«Přijď do mého domu, do chrámu Přesvaté Bohorodičky «Ekatondapiliani» (dosl. sta dveří), který se nachází ve čtvrti Parikia na Paru. Přijď tam za mnou a pokloň se mi.»

Grigoris se okamžitě rozběhl směrem k chrámu. Dorazil k němu těsně před východem slunce. Vrhł se k ikoně Bohorodičky, neboť poznal podivuhodnou tvář ženy, která se mu zjevila. Na kolenou se modlil mnoho hodin. Pak se vrátil do přístavu Piso Livadi, kde ho čekal nový zázrak: čluny i rybářská loď stály na břehu bez sebemenšího poškození!...

(*) Protojerej Dimitrios Athanasios – presbytera Charula Culai, *Vládkyně světa (Panton Anassa)*, vyd. «Athos», Athény 2009, s. 316-317.

■ **«Ať se nikdo neodává lenosti!»**

«Je pokrmem těch, které Sám zrodil» *

O Božské eucharistii

Porozmýšlej nad tím, jaké cti se ti dostává a jaké Večeře se účastníš! To, na co s bázní a velikým chvěním hledí andělé – pro nesmírnou záři, která odtud vychází – to je nám předloženo jako pokrm, který přijímáme, abychom se stali jediným tělem s Kristem.

«Kdo vylíčí moc Páně, kdo rozhlásí všechnu chválu o Něm?» (Ž 105/106, 2)

Který pastýř sytí své ovce svým vlastním tělem? Ale proč mluvím o pastýřích? Často se setkáváme s matkami, které poté co v bolestech porodily své své děti, je potom odevzdávají cizím kojným.

Něco takového Kristus nepřipustí. Předkládá nám za pokrm vlastní Tělo a napájí nás vlastní Krví, a tím nás sjednocuje se Sebou Samým.

Soustředěně uvažuj: Kristus na Sebe vzal naši lidskou přirozenost. Ne všichni Ho však přijali, ačkoli přišel nepochybně pro všechny. Jestliže tedy přišel, aby vzal na Sebe naši přirozenost, znamená to, že přišel pro nás pro všechny; a jestliže přišel pro nás pro všechny, pak i pro každého z nás.

Ptáte se: proč se užitku z toho nedostalo všem? Není to vinou Toho, který usiluje o blaho pro všechny, nýbrž těch, kteří o to nestojí. Kristus udílí Své tajiny každému věřícímu. Ty, které Sám zrodil, ty také sytí Samým sebou a neodevzdává tento pokrm nikomu cizímu. Tím tě znovu přesvědčuje, že přijal tvé lidské tělo.

■ **Ovčí kůže milosrdenství**

Boží požehnání *

**O tom, jak je můžeme získat
a jak je můžeme ztratit**

Stalo se to v řeckém městě Drama za temných let nacistické okupace. Zima roku 1941 byla obzvláště krutá.

Za mrazivého jitra se můj soused, obuvník Athanasios, vydal na cestu ke svému krámku. Bylo již po půl deváté – do této hodiny totiž platil zákaz vycházení. Athanasios měl dobrý zvyk: než se pustil do práce, vždycky cestou zašel do chrámu sv. Mikuláše, který stál na náměstí, aby tam zapálil svíčky a poklonil se a uctil sv. ikony. Když tentokrát přišel k chrámu, spatřil na schodech polonahého člověka, který zimou drkotal zuby.

«Pomoz mi prosím,» řekl, «umírám mrazem.»

Pan Athanasios bez zaváhání svlékl starou ovčí kůži, kterou měl na sobě, a zabalil do ní toho chudáka.

«Moc vám děkuji,» řekl. «Ať Bůh požehná tvé spíži!»

Athanasios vstoupil do chrámu, hledal svíčky, ale nenašel... A tak se jen poklonil před ikonami, pokřižoval se a vyšel ven, aby zamířil ke svému krámku.

Jeho oči hledaly nešťastníka, ale už tu nebyl. Na schodech však po něm zůstala ovčí kůže. Athanasia to překvapilo a uvedlo do rozpaků. Rozhlížel se na všechny strany, ale nikoho neviděl. Pak se sklonil, zvedl svou kůži

Jestliže se nám tedy dostává takové lásky a cti, nezůstaňme lhostejnými. Cožpak nevíte, s jakou touhou se derou nemluvnátka k matčinu prsu, jak dychtivě z něj pijí?

Kéž bychom i my tak toužili po tajemné večeři a duchovním kalichu! Kéž máme ještě větší touhu než ona nemluvnátka, abychom k sobě přivábili milost Svatého Ducha!

Rmoutit se můžeme jen jedním: když se připravujeme o účast v této večeři.

(*) Sv. Jan Zlatoústý, *Homilie LXXXII na evangelium sv. Matouše (Mt 26, 26-28)*, PG, 58, 743-744.

a znovu si ji oblékl, neboť se sám třásl zimou.

V kůži bylo najednou tak teplo!

Jak později vyprávěl, zdálo se mu, že se ocitl v parní lázni.

Toho dne k němu do krámku kvůli strašnému mrazu nikdo nepřišel. Když odbila třetí hodina, zavřel obchod a vydal se na cestu domů. Hlavou se mu honily úzkostné myšlenky.

«Bože můj, co dnes budeme jíst? Doma jsou tři děti, žena, nemocná babička, tchýně a ještě další... A přece – jak to, že mě ta kůže tak hřála? A kam se ztratil ten ubožák? Proč ji tam nechal a zmizel?»

S takovými myšlenkami přišel domů a strnul: doma bylo krásně zatopeno a na prostřeném stole se kouřilo z čerstvých lívanců.

«Odkud to všechno máme?» zeptal se nechápavě.

«Běž se podívat!» odpověděla manželka, «podívej se do spíže! Když jsem ji ráno otevřela, našla jsem v ní hrnec až po vrch naplněný kukuřičnou moukou, celou láhev oleje a tuhle dřevěnou misku – plnou soli!

A to ještě není všechno! Pod schody ležely dvě otepi dřeva, což nám stačí, abychom měli teplo po celý tento mrazivý den. Ale odkud to všechno je? Kdo to sem přinesl, Athanasie?»

A tento dobrý křesťan odpověděl: «Jediný Bůh činí zázraky, má drahá... Ty o tom však nikomu neříkej, jinak přijdeme o Boží požehnání.»

Tak se stalo, že po během té nesmírně obtížné doby okupace jim nescházela ani mouka, ani olej, ani topivo.

Ale trvalo to jen čtrnáct měsíců! Nešťastná Athanasiova žena to nevydržela a rozhlásila tajemství Božího požehnání. Jen co se sousedům pochlubila, že jim pomáhá tím, co jim sám Bůh posílá do spíže – okamžitě všechny Boží dary zmizely...

(*) Protojerej Stéfanos K. Anagnostópoulos, *Duchovní růst podle Devatera blahoslavenství*, Pireus 2009, s. 246-248.

■ V monastýru ctihodného Filothea

Prozíravá péče Přesvaté Bohorodičky *

«... Přesvatá Matka nás neopustí...»

V době německé okupace se jednou přihodilo, že v monastýru sv. Filothea docházely zásoby obilí. Otcové se tehdy rozhodli, že již nebudou přijímat žádné poutníky.

Když se o tom dozvěděl zbožný starc Sáva, velice ho to rozesmutnělo. Prosil své bratry, aby tak nečinili, neboť tím zarmoutí Krista a monastýr ztratí Boží požehnání. Uváděl různé příklady ze svatého Písma, připomínal proroka Eliáše a vdovu ze Sarepty atd., a nakonec mu otcové ustoupili. Nepřestávali jej však obtěžovat výčitkami:

„Vidíš, mouka nám došla... Co teď budeme dělat?“

Starc odpovídal:

„Drazí otcové, dojíme s lidmi to, co nám zůstalo, a Boží Matka nás neopustí.“

V monastýrském skladu zbylo už jen 25 měřic obilí a nic více. Otcové si stěžovali starci Sávovi a posmívali se mu:

„Ach, otče Sávo, obilí nám došlo... Co teď s námi bude?“

Víra zbožného starce však neochabovala. Odpověděl jim:

„Bratři moji milovaní, neztrácejte naději v naši milostivou Matku... Umelte i posledních 25 měřic obilí, upečte chleba a rozdejte ho otcům i poutníkům. A náš Bůh jako náš přemilosrdný Otec se už o nás všechny postará.“

Sotva otcové dopekli chléb, ještě než stihli pocítit hlad – přihlul na lodi jakýsi kapitán z Kavaly, koupil od nich dříví a zaplatil obilím...

«ΕΥ ΔΟΥΛΕ
ΑΓΑΘΕ
ΚΑΙ ΠΙΣΤΕ...»

Vyprávěl mi otec Sáva z monastýru sv. Filothea, jak se v Iverském monastýru během velkého hladu v roce 1917 natolik ztenčily zásoby potravin, že tamní otcové začali omezovat almužnu. Dospěli tak daleko, že na naléhání jistého lakomého igumena přestali almužny vydávat docela.

Samotní otcové začali tehdy trpět hladem, a stěžovali si proto na Krista a Přesvatou Bohorodičku – že prý se přestali starat o svůj monastýr. Mniši bohužel nechápali své pomýlení.

Jednou se stalo, že k monastýrské bráně přišel Kristus v podobě nuzáka a prosil o kousek chleba. Vrátný mu smutně odpověděl:

«Bratře! Chleba nemáme, a proto už nikomu nic nedáváme. Ale počkej chvíli, přinesu ti ze své kémie krajíček, který jsem si vzal do zásoby.»

Tak otcové poznali prozíravou péči Přesvaté Bohorodičky, která se o nás stará jako dobrotivá Matka o své děti, a vzdali všichni chválu Bohu.

Nejvíce oslavoval Boha otec Sáva. Byl vděčný Přesvaté Bohorodičce, které ostatně děkoval ustavičně, celým svým životem.

Otcům stárec připomínal:

„Což jsem vám, požehnání otcové, neříkal, že nás Boží Matka neopustí?“

(*) Stárec Paisij Svatochorec, *Otcové a příběhy ze Svaté Hory*, vyd. Monastýru sv. evangelisty Jana Theologa, Suroti, Soluň 1998, s. 136-137.

V Iverském monastýru

O tom, jak si lze almužnou získat Boží požehnání *

Ubohý Kristus

Zaběhl do své kémie, vzal svůj vlastní chléb a odevzdal mu ho. Přitom spatřil, jak ubožákova tvář zazářila světlem...

Ubožák si vzal kousek chleba a pravil vrátnému:

«Nechcete vědět, proč upadl monastýr v nemilost? Protože jste z monastýru vyhnali tuto «dvojici»: «dávejte» a «bude vám dáno».

Po těchto slovech se Neznámý rozzářil tak oslepujícím světlem, že to ohromený vrátný nevydržel a v bázni běžel k monastýrským stárcům, aby jim povyprávěl vše, co zažil.

Otcové se zpočátku marně snažili rozpomenout, koho že vyhnali. Brzy však pochopili, že tím ubožákem byl sám Kristus, a vzpomněli si na slova evangelia: «dávejte a bude vám dáno». Okamžitě litovali svého omylu, a jakmile začali

znovu – i z toho mála, co měli – vydávat almužny chudým, ihned byl monastýr zahrnut hojným Božím požehnáním.

(*) Stárec Paisij Svatochorec, *Otcové a příběhy ze Svaté Hory*, vyd. Monastýru sv. evangelisty Jana Theologa, Suroti, Soluň 1998, s. 135-136.

■ O herezi monofyzitů-severiánů

O zázraku Boží Matky, který se stal heretičce Kosmiáně *

«Ty k nám nepatříš.»

Podle vyprávění Anastasia, kněze a ekonoma jeruzalémského chrámu Vzkříšení Kristova, přišla jednou před chrámová vrata Kosmiána, manželka patricije Germana. Prála si strávit svatou nedělní noc u životodárného Hrobu našeho Pána Ježíše Krista, pravého Boha. Když se však přiblížila ke svatyni, zjevila se jí Přesvatá Bohorodička s dalšími ženami a řekla jí:

«Nemůžeš sem vstoupit, protože k nám nepatříš.»

Kosmiána, která se hlásila k herezi Severa Antiochijského, dlouho a úpěnlivě prosila Matku Boží, aby jí dovolila vejít. Bohorodička však odpověděla:

«Bud' si, paní, jista, že sem nevstoupíš, dokud s námi nebudeš v eucharistickém obecenství.»

Konečně Kosmiána pochopila, že jí není dovoleno vejít proto, že se přidržuje hereze, a že pokud se nesjednotí s jednou, svatou, apoštolskou Církví našeho Pána Ježíše Krista, nebude moci vstoupit. Ihned proto poslala pro diákona, který

přišel se svatým kalichem a podal jí svaté Tělo a Krev velikého Boha a Spasitele našeho Ježíše Krista. Poté Kosmiáně již nic nebránilo, aby se poklonila svatému a životodárnému Hrobu Páně.

(*) Ioannes Moschos, *Leimonarion*, vyd. Monastýru Stavronikita, Agion Oros 1983, kap. 48., s. 58.

■ Nezbytné předpoklady: půst a poklony

Přesvatá Bohorodička učí číst a psát *

«Synu Můj, pomoz tomuto chlapci...»

Starec Jiří – proslulý Hadži-Georgios – se narodil roku 1809 ve vesnici Kernil u Caesareje, v kapadocké metropoli. Jeho rodiče se jmenovali Jordán a Marie a budoucí

starec dostal při křtu jméno Gabriel.

Poslední večer před svým zesnutím znatelně zeslábl a přijal svaté tajiny. Nazítří, 18. prosince 1886, opět přijal eucharistii. Poté poprosil Hadži-Georgios všechny své přítomné učedníky o odpuštění a požehnání a krátce nato v pokoji odevzdal duši Bohu.

V dětství se velmi rmoutil tím, že se nemohl naučit číst a psát. Jeho rodiče mu tehdy poradili:

«Gabrieli, zajdi do chrámu a pomodli se k Přesvaté Bohorodičce. Jistě ti pomůže a ty se naučíš tomu, co si přeješ!»

V jejich farním chrámu se nacházela divotvorná ikona Přečisté Matky. Gabriel se nejprve postil tři dny, udělal tisíc poklon a teprve poté se v noci vypravil do chrámu – tak, aby si toho nikdo z jeho blízkých nevšiml. Vstoupil do chrámové předsíně, poklekl před chrámovými dveřmi a v slzách prosil Matku Boží: «Nebeská Královno, učiň, abych se naučil číst!»

Vtom se rozevřely železné chrámové dveře a stanula před ním žena se vznešeným vzezřením. Vzala jej za ruku, zavedla k ikoně Spasitele po pravé straně ikonostasu a řekla:

«Synu Můj! Pomoz tomuto chlapci Gabrielovi, aby se naučil číst!»

Po těchto slovech Gabrielovi požehnala a podala svou ruku, aby ji políbil.

«Nyní,» řekla mu, «už umíš číst i psát!»

■ Sebeodsuzování – zkroušenost – duchovní pláč

O malých obětech z lásky ke Kristu *

Blahoslavený pláč v Kristu

Jistý mladík si jednou postěžoval svému duchovnímu otci, že jeho srdce se stalo natolik zatvrzelým, že nedosahuje slz ani při modlitbě.

«Ve dne v noci upadám do hříchu, ale když se kají, tak nepláču,» naříkal. «Stávám se den ode dne horším a horším. Chci se kát a plakat, ale nedokážu to. Skoro nikdy necítím lítost. Proč mé srdce ztvrdlo jako kámen? Co se to se mnou děje? Co mi schází?»

Na mladíkovy zoufalé otázky a znepokojení zareagoval starc takto:

«Schází ti sebeodsuzování a pláč. Když hodně jíš a spíš více, než je třeba, pak tvé slzy vysychají, mysl se zatemňuje a naopak vášně se rozněcují. Když každý den odsuzuješ druhé, oddáváš se upovídání, povýšenosti či domýšlivosti, pak zmizí pláč zcela a navždy.

A ihned odešla severními dveřmi do oltáře. Gabriel chvíli přemýšlel, proč se ta žena nevrací, a pak sám zašel do oltáře. Tam však nikdo nebyl.

Když se přiblížil čas bohoslužby, přišel do chrámu kostelník: otevřel vnější dveře, a tu objevil vevnitř Gabriela. V nesmírném údivu se ho zeptal:

«Jak jsi se sem dostal?»

Chlapec mu podrobně vyprávěl vše, co se mu stalo. Kostelník vzal tedy knihu, otevřel ji a položil ji před Gabriela se slovy:

«Nu, čti! Podíváme se, jestli umíš číst, jak ti ta žena řekla.»

Gabriel začal plyně a jasně číst... Kostelník nabyl jistoty a pravil:

«Byla to skutečně Přesvatá Bohorodička, a ne prostá žena!»

(*) Jeromonach Antonios, *Životy athonských otců 19. století*, vyd. Monastýr Zvěstování Přesvaté Bohorodice, Ormylia 1995. Díl II., s. 213 a 244.

Proto je třeba, abychom z lásky ke Kristu každodenně přinášeli malé oběti.»

«Jaké oběti?» zeptal se překvapený mladík.

«Jak ti to mám říct...

Jsou to tak malé, nepatrné oběti, že je skoro necítíme a nezanechávají ani žádný dojem, a přesto právě ony utvářejí a formují náš charakter, neboť jej činí podobným Kristu.

Uvedu několik příkladů: • Na stole leží čerstvý chléb: nevšmej si ho a z lásky ke Kristu si raději vezmi starý a tvrdý. • Namísto libě vonícího, čerstvého dnešního jídla se zasytíš tím, co zbylo ze včerejška. • Přinesou-li ti kvalitní víno, přilij si do něho trochu vody nebo octa – z lásky k Tomu, jež napájeli octem a žlučí. • Sedíš-li za stolem, vybírej si horší ovoce, třeba i shnilé. • Občas si polož pod hlavu tvrdý polštář anebo vůbec nic – a připomeň si tak, že Kristus, tvůj Spasitel, «neměl, kam by hlavu složil». • Bude-li ti v noci zima, nikdy nenaříkej, neboť Kristus, jež před ukřížováním svlékli, trpěl zimou z lásky k tobě. • Máš hlad či žízeň? Buď trpělivý, nereptej a zachovej klid – vzpomeň si, jaký hlad a žízeň musel Kristus z lásky k tobě snášet na poušti.

Jestliže tedy do všeho, co děláš, zamícháš špetku sebezáporu, strádání a soužení, a jestliže to budeš činit celým srdcem, pak si buď jist, že získáš zkroušené srdce i duchovní pláč.»

Tak nám tento moudrý a zkušený starc a duchovní otec odkázal obdivuhodné rady, jak dosáhnout blahoslaveného pláče v Kristu. Tyto pokyny jsou vhodné nejen pro mnichy a poustevníky, ale i pro všechny křesťany žijící ve světě.

(*) Protojerej Stéfanos K. Anagnostópulos, *Duchovní růst podle Devatera blahoslavenství*, Pireus 2009, s. 73-74.

■ Jak nad námi získávají moc nečistí duchové

Dábel a fazole *

Noční přízraky

Paní K. bydlela v Athénách a prožívala trauma s manželem, který jí byl nevěrný. Nějací «dobří lidé» jí poradili, aby zašla k jisté «laskavé ženě, která (jak tvrdili) jí pomůže vyřešit její rodinné problémy»...

Ukázalo se, že jde o vědmu. Přečetla

nad paní K. jakási kouzla, dala jí devět fazolí a přikázala, aby je schovala někde doma. Prý zkrotí jejího muže!

Od toho večera začaly paní K. pronásledovat děsivé sny. Pokaždé v nich viděla jakéhosi hrůzostrašného člověka s odporem vzbuzující tváří, který jí vyhrožoval, že ji zabije. Uplynul nějaký čas...

Jednou se stalo, že paní K. procházela kolem Kapnikarejského chrámu v Athénách a všimla si, že se tam prodávají **malé ikonky Přesvaté Bohorodičky «Ikosifinissy»** (jde o kopii divotvorné ikony, která se nachází ve stejnojmenném monastýru poblíž města Drama). Paní K. koupila jednu ikonku a začala se modlit k Boží Matce, aby byla zbavena pravidelných nočních přízraků.

V noci se jí však ve snu opět zjevil onen strašlivý člověk. Paní K. zakřičela: «Přesvatá Bohorodičko, pomoz a zachraň mne!»

Vtom spatřila, že na prahu stojí žena

s dítětem v náručí. Zachváčena strachem zakřičela: «Běž pryč! Ty jsi také zlý člověk!» Mezitím však - jakmile ten hrůzostrašný člověk uviděl tu ženu s dítětem, což byla to samotná Matka Boží – okamžitě zmizel. Přesvatá Bohorodička vešla do pokoje paní K. a řekla jí:

«Nejsem zlá bytost. Jsem Matka Boží. Ten děsivý přízrak tě přichází strašit kvůli těm devíti fazolím, které tu schováváš. Vyhoď je, a už se víckrát neukáže. A když se ráno probudíš, uvidíš v koutě s ikonami Moji ikonou.»

A skutečně, jakmile se paní K. probudila, uviděla v koutě na policiče onu ikonku Přesvaté Bohorodičky, kterou tehdy koupila. Fazole vyhodila a přízraky skončily.

• **Otázka:** Jak to bylo s těmi fazolemi? Odlišovaly se v něčem od obyčejných? Byla v nich příčina celého problému?

• **Odpověď:** Fazole samy o sobě samozřejmě za nic nemohly. Důvodem bylo to, že si je tam paní K. schovala následující rady oné *kouzelnice*, jež byla nástrojem dábla a ve kterou zcela svěřila svoji důvěru. Její vina spočívala v tom, že se podrobila vůli temného ducha, který tak nad ní získal «právo». Proto mohl nešťastnou ženu bez zábran děsit.

• **Všichni, kdo klepou na takové podezřelé «dveře»** (věštkyňe, léčitelé, astrologové...), se dopouštějí stejného tragického hříchu, a způsobují tak sobě i svým blízkým podobné či ještě horší problémy. A dáblu dávají nejen «právo», aby na ně působil, ale přímo *jej k sobě zvou!*

(*) Protojerej Dimitrios Athanasios – presbytera Charula Culai, *Vládkyně světa (Panton Anassa)*, vyd. «Athos», Athény 2009, s. 157-158.

• **Adresa:** Monastýr Svatých Andělů, 145 65 Agios Stefanos, P.O.Box 51891, Řecko • **e-mail:** mhangels@otenet.gr • **tel:** (+30) 22950 22582 • **fax:** (+30) 22950 22582 • **Vychází v osmi jazycích:** angličtině, češtině, francouzštině, gruzínštině, italštině, ruštině, řečtině a švédštině • **Distribuce zdarma** • **S požehnáním a dohledem** metropolitů oropského a filijského Kypriána Řecké pravoslavné starostylní církve (Church of the True Orthodox Christians of Greece) • **elektronická verze ke stažení** na www.orthodoxiachristiana.cz